

volkomen welvarend naar het uiterlijk aan het vroegstuk. Toch scheen het hem aan eetlust te falen. Hij sneed een stuk brood, hij at een beschuit, liet zich een glas Londensch bier door Sander schenken, maar schoof glas en brood spoedig ter zijde. Hij moest terstond schrijven aan Madalena — berichtte hij. Moeder diende nu wat te gaan slapen... zij had rust noodig.

Te half tien waren zijn vader en zijne beide broeders naar het comptoir in de Nesse vertrokken, de zusters aan den huiselijken arbeid. Moeder rustte na een nacht vol angst en zorg. Gerbrand vond zijn klein studeervertrek door den ijver van Sander reeds opgeruimd. Het turfvuur vlamde lustig in den kleinen haard. Hij spoedde zich naar zijne schrijftafel. Nu of nooit moest hij toonen, dat hij eene pen bezat, dat hij welsprekend kon zijn, als het moest. Madalena zou misnoegd zijn over zijn lomp verzuim, hij had veel goed te maken. Met het hoofd in de hand begon hij te peinzen. Maar de goede gedachte wilde niet komen. Eindelijk vermande hij zich met geweld, en begon:

„De bedroefde Gerbrande groet met verslaghener harte de blygeestighe „ende wel verstandighe lief Madalena Stockmans, en wenscht haer in den „Heer gheluck ende saligheyt, aen siel ende lijf, mitsgaders een goet ende „wenselijck nieuwe Jaer....!”

Helaas! Hij had het gaarne beter gezegd, maar zijn hoofd scheen nog te duizelen. De gevolgen van zijn ongeluk waren nog niet geheel overwonnen — maar hij gevoelde zich toch krachtig genoeg voort te gaan:

„Soo weynigh als het vyer kan wesen sonder hette, soo weynigh kan ick „sijn sonder Nacht ende Daggh van u te droomen, ende mijn ellendigh harte „te pynigen met treurighe ende swaermoedighe ghepeynsen, ende mijn „levende gheest te begraven in dud-oorighe sufferyen, wt oorsaecke, dat „ick, helaes! op maendagh 's avonts laest-leden te gast wierdt gehouden by „Gillis Gillisz. Valckenier ende sijn gheselschap, dat my verwachtende ten „eten waren, ghelijck ick u wel breeder mondelingh sal verwittigen, soo 't „Godt belieft....”

Wat zou hij haar ten slotte kunnen verhalen? Dat te midden van zalige droomen over hunne tochten op schaatsen plotseling zijn vriend Valckenier vóór hem was verrezen, met het bericht van eene onverwachte erfenis, en van een banket op den Doelen voor zijn korporaalschap? Als vrendrig kende hij Valckenier, den sergeant, den adelborst en de lanspesaten van zijn korporaalschap. Madalena had hem zelve bericht, dat zij op Nieuwjaarsdag de schaatsen niet zou aanbinden. Daarom zag hij er geen bezwaar in met zijne kameraden, allen behorende tot zijn vendel — het witte vendel — ten Doelen te gaan middagmalen. En juist hierin school de oorzaak van zijn